

Mer debatt på Lakartidningen.se

I LT 12/2011 skrev ST-läkarna Henrik Engblom och Magnus Hansson att klinisk fysiologi snarast bör återfå sin status som egen basspecialitet. Här publicerar vi utdrag ur ett instämmande inlägg, som i sin helhet finns att läsa på Lakartidningen.se/debatt. red

Gör de två fysiologiska specialiteterna till en basspecialitet

Inför den översyn av medicinska specialiteter som Socialstyrelsen ska genomföra under 2011 har två kliniska fysiologer under utbildning i Lund uttryckt sin oro för utvecklingen av klinisk fysiologi i svensk sjukvård i *Läkartidningen* [1], och i en ledare lämnas synpunkter på den kommande översynen av specialiteter [2].

Man kan gott förstå de unga läkarnas, med intresse för klinisk fysiologi, oro inför framtiden. De redogör klart och tyd-

ligt för den nuvarande specialistindelningens konsekvenser för kommande specialisters yttliga kompetens till följd av en sammanhållen utbildning inom basspecialiteten »bild- och funktionsmedicin« med klinisk fysiologi som grenspecialitet. Denna ordning är ett resultat av två enmansutredningar som båda avslöjar bristande kännedom om eller intresse för den kliniskt fysiologiska diagnostiken. ---

Som pensionerad klinisk fysiolog har jag med förvåning tagit del av de två utredningar som så totalt missat den kliniska fysiologins roll i svensk sjukvård och medicinsk forskning. Man får förmoda att utredarna styrts av en förväntan att funktionsmedicin, genom den tekniska utvecklingen, på ett naturligt vis skulle smälta samman med annan bildbaserad diagnostik. ---

Vid den översyn av specialiteterna som Socialstyrelsen nu ämnar göra under 2011 finns all anledning att ifrågasätta den nuvarande sammanslagningen av radiologi, klinisk fysiologi och nuklearmedicin.

I Sverige finns nu 31 basspecialiteter. Inom gruppen neurospecialiteter finns fyra basspecialiteter, ingen grenspecialitet. Intressant nog är klinisk neurofysiologi en basspecialitet. Man kan fråga sig vad som motiverar att klinisk neurofysiologi med 58 specialister, enligt gamla ordningen, men inte klinisk fysiologi, med mer än tre gånger så många specialister, 197 (*Läkarfakta* 2010), är basspecialitet. Även en lekman torde inse att neurofysiologi teoretiskt sett är en del av fysiologin. Borde inte dessa medicinska områden ha en hel del gemensamt? ---

Med en tillbakablick på 40

års verksamhet inom klinisk fysiologi och med hänvisning till de gemensamma nämnare som finns för de två fysiologiska specialiteterna är det min övertygelse att en gemensam basspecialitet omfattande klinisk fysiologi, klinisk neurofysiologi och nuklearmedicin skulle leda till förbättrad fysiologisk (funktionsmedicinsk) diagnostik genom samordning av resurser, befruktande kompetensutbyte, utbildning i logiska steg och förbättrad rekrytering. Det är min uppfattning att detta skulle vara ett exempel på den »pragmatism« som Stensmyren och Hjelmqvist för Läkarförbundets del efterlyser i den kommande översynen.

Anders Melcher
docent i klinisk fysiologi,
fd överläkare och klinikchef,
Stocksund
Anders.Melcher@ki.se

Långtidsbehandling med antipsykotika:

Ny forskning stärker uppgifter om ökad risk för hjärnatrofi

■ I LT 42/2009 (sidan 2704) påtalade jag att aktuell forskning visat att antipsykotisk medicinering kunde ha hjärnskadande effekter. Mussie Msgghina och Benny Liberg replikerade med att bagatellisera forskningsfyndens relevans för patientbehandlingen (LT 47/2009, sidan 3183). Socialstyrelsen har inte heller visat sig intresserad av att föra frågan vidare.

Detta är tendenser som oroar – psykiatrins tendens till sen självkritik vid möjliga behandlingsskador är tyvärr ett återkommande fenomen.

Emellertid har den studie som Nancy Andreasen hänvisade till i sin alarmerande intervju i New York Times i september 2008 i dagarna publicerats i en av världens högst rankade psykiatriska tidskrifter [1]. Enligt uppgift har det varit betydande problem med att få den accepterad eftersom innehållet är starkt kontroversiellt.

Forskargruppen har följt 211 patienter med schizofrenidiagnos i medeltal 7,2 år med upprepade MR-undersökningar av hjärnan. En signifikant progressiv minskning av hjärnans volym konstaterades under denna period oberoende av om typiska eller atypiska antipsykotika använts. Att schizofreni i sig kan innebära en substansförlust i hjärnan är känt sedan tidigare. Denna studie visar att antipsykotisk behandling är korrelerad med ytterligare substansförlust. Sjukdomens svårighetsgrad, liksom alkohol- och drogkonsumtion, var i mindre grad eller inte alls korrelerade med vävnadsreduktionen jämfört med mängden antipsykotika.

Författarna sammanfattar att dessa fynd tillsammans med de experimentella djurstudierna (som refererades i

min artikel från 2009) visar att antipsykotisk medicinering förmodligen har en skadande effekt på den neuronala vävnaden – vid sidan om de kliniskt nyttiga effekterna. Skadan uppträder i de dosintervall och medicintyper som allmänt används och är proportionell till längden och mängden av medicinintaget.

En redaktionell kommentar i samma tidskriftsnummer [2] prövar alternativa förklaringar till fynden. Sammanfattningen blir att vi starkare måste belysa för- och nackdelar av medicineringen liksom pröva icke-farmakologiska metoder.

Det finns fortfarande på sina håll en primitiv filosofi om fördelarna med höga doser liksom om multiterapi. Bortsett från denna rena okunnighet är det av avgörande betydelse att vi finner nya vägar att använda antipsykotika mer optimalt. Det är exempelvis i många fall av psykos helt möjligt att starta behandlingen utan neuroleptika för att sedan vid behov arbeta med låga doser i nära samarbete med patienten.

Genom en lyhörd läkemedelsbehandling får psykiatrin ett förbättrat förtroende både från patienten och från anhö-

riga. Det finns nu än mer anledning att ta patienternas välkända motstånd mot antipsykosmedicinering på stort allvar.

Johan Cullberg

gästprofessor i psykiatri, Ersta Sköndals högskola, Stockholm
j.cullberg@swipnet.se

REFERENSER

1. Ho BC, Andreasen N, Ziebell S, Pierson R, Magnotta V. Long-term antipsychotic treatment and brain volumes: a longitudinal study of first-episode schizophrenia. Arch Gen Psychiatry. 2011;68:128-37.
2. Lewis DA. Antipsychotic medications and brain volume: do we have cause for concern? Arch Gen Psychiatry. 2011;68:126-7.

I de vuxnas värld

■ Den ovanligt unga medarbetaren på bilden bakom Britt Wallström (receptionist) och Inger Nilsson (leg sjuksköterska) heter Gabriella Josefsson och är 14 år. När bilden togs hade Gabriella just, som final på sin praovecka hos oss, med koldioxidlasern skurit bort en rejäl vårta, typ papillomatös keratos, från ryggen på en tacksam patient. Vårtan fick Gabriella med sig i formalin, för att kunna visa upp den för sin lärare och sina klasskamrater hemma i Täby, och för pappa Stefan och mamma Bodil. Mormor Ejda har redan sett den.

Under praotiden spelade Gabriella och jag teater i operationsrummet. När jag bad nästa patient stiga in spredde hon och torkade rent operationsbordet, även om bordet redan var rent. Har man vit rock och något för sig, då undrar ingen. Och faktiskt, flera patienter såg så rart på Gabriella och önskade henne lycka till när de gick.

Foto: Leo Hassler

»Jag rekommenderar praoelever till alla mottagningar!« skriver Leo Hassler i inlägget. Från vänster ses Britt Wallström, receptionist, Gabriella Josefsson, praoelev, och Inger Nilsson, sjuksköterska.

Arbetsdagen började redan kl 07.00 för Gabriella. Då fick hon vara med Britt och Inger för att ställa allt i ordning för mina första patienter, som var inbokade 07.30. Sedan gick hela dagen i ett enda fläng.

Märkvärdigt vad mycket jag och mina patienter hade att berätta för en ung flicka som kan lyssna. Här, i de vux-

nas värld, fick hon uppleva hur intressant, roligt och tacksamt det är att vara doktor.

Jag rekommenderar praoelever till alla mottagningar!

Leo Hassler

privatläkare, Luleå
leo.hassler@
doktorerna-hassler.se